

גמרא ברכות נ"ח:

אמר רבי יהושע בן לוי: הרוצה את חברו לאחר שלשים יום, אומר: "ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה".
לאחר שנים עשר חדש, אומר: "ברוך מחיה המתים". אמר רב: אין המת משתכח מן הלב אלא לאחר שנים
עשר חדש. שנאמר: {תהלים ל"א: ג} "נשכחתי כמת מלב הייתי ככלי אובד".

רש"י ברכות נ"ח:

ככלי אובד – וסתם כלי לאחר י"ב חדש משתכח מן הלב דיאוש בעלים לאחר י"ב חדש בפרק אלו מציאות (ד' כח). מי שמצא כלי או שום מציאה חייב להכריז שלש רגלים ואם נמצא אחר הסוכות צריך להמתין ולהכריז בפסח ובעצרת ובחג דהיינו י"ב חדש ושוב אין צריך להכריז.

חדושי הריטב"א בבא מציעא כח, א

הא דתנן כדי שילך לביתו שלשה ימים ויחזור שלשה וכריז יום אחד.
פירש רש"י דברים כפשוטן כי בעל האבדה יכריז יום אחד אני אבדתי דבר פלוני ואלו הן סימניו,
אבל ר"ת ז"ל פי' ויחפש בכליו יום אחד ומצאנו לשון הכרזה שהוא לשון חפוש וכדומה לו מדאמרין בפסחים
(מ"ט ב') גבי עם הארץ שאין מכריזין על אבידתו, ואי ידע דעם הארץ היא מה הכרזה צריך ליהדרה ניהליה,
אלא ודאי ה"ק שאין מחזרין ומחפשיין אחר אבידתו כדי להחזירה לו, ובדין הוא דהו"ל למיתני כדי שילך לביתו
שלשה וכריז יום אחד ויחזור שלשה אלא דבעי למיתני הליכה וחזרה ביחד,
ואין פירוש זה נכון דלשון הכרזה לא משמע הכי, וההיא דפסחים הכרזה ממש היא וכגון דאשתכח בשוקא
דעמי הארץ וידעינן דהוא דעם הארץ אלא דלא ידעינן מנו וכדפרישנא התם בס"ד, ופירוש רש"י ז"ל עיקר.

ט"ו יום כדי שיגיע האחרון שבהם לנהר פרת.

איכא דקשיא ליה דהא קי"ל כי ארץ ישראל ד' מאות פרסה על ד' מאות פרסה דהוה להו מאתים פרסאות לכל
רוח לירושלים וקי"ל דמהלך אדם בינוני ביום עשרה פרסאות א"כ הוה להו מהלך עשרים יום עד נהר פרת,
ולאו קושיא היא כי החוזרים לבתיהם מעולי רגלים ראוי להם לטרוח וללכת יותר ממהלך אדם בינוני שלא
תתאחר שאלת הגשמים,
והא דאמרין בסמוך דבמקדש ראשון דשכיחי שיירתא דמסגו ביממא ובלילא סגי בתלתא יומי לאו דוקא דסגי
דהא יומם ולילה דתלת יומי אינו אלא מהלך ששה ימים, אלא לומר דאפשר דסגי ליה כי טרח טובא למיזל
ביממא ובלילא ויותר ממהלך שאר בני אדם כדי שלא להטריח על מוצא אבידה.

ליבעי יומא יתירא לעיוני במאניה.

ר"ת ז"ל פירש לפי פירושו שפי' במשנה דה"ק ליבעי יומא יתירא לעיוני במאניה בר מההוא יומא דקתני מתני'
ולנוסחי דגרסי ליבעי חד יומא לעיוני במאניה הכי נמי מפרש לה ליבעי חד יומא יתירא, ולפרש"י ז"ל דברים
כפשוטן יומא יתירא על ז' הימים שנתנו לו, וכ"ש לאידך נוסחי דלא גרסי יתירא דאתא שפיר טפי.

שו"ע חושן משפט רסז, ג

המוצא אבידה (ואינו מכיר את בעליה) (טור) מכריז עליה בבתי כנסיות ובתי מדרשות. ובזמן שיש אנשים
שואמרים: אבידה הנמצאת של מלך היא, מודיע לשכניו ומודיעו ודיו.

סמ"ע סימן רסז ס"ק ד

ד] מכריז עליה בבתי כנסיות כו'. מכאן ראייה למה שנוהגים להכריז בבתי כנסיות גניבות ושאר ענינים בשעה
שהציבור בבית הכנסת. מיהו נראה דהיינו דוקא בין מנחה למעריב או אחר יציאה מבית הכנסת, וכדי שלא
להפסיק הציבור בתפילתם. ומה שנוהגין עתה קצת להכריז בין אשרי ללמנצח לא שפיר עבדי, דאף דסדר

קדושה ענין בפני עצמו הוא כמו מעריב למנחה, מ"מ מיד אחר הקדיש דנפילת אפיים מתחיל סדר קדושה לכן חוזרין ואומרין אשרי, ולכן מוטב להכריז קודם התחלת אשרי, וטוב יותר אחר גמר התפילה.

משנה ברורה סימן קלב ס"ק ב

כשמכריזין דבר יש להכריז קודם שמתחיל הש"ץ לומר אשרי ולא בין אשרי ללמנצח וכש"כ בשעה שאומרים הקהל אשרי או סדר קדושה שתבטל עי"ז כונתן:

שו"ת חתם סופר חלק ה (חושן משפט) סימן קכב

דלא גרע מאבידה שצריך להכריז ובזמנינו אלו יצא הקול ע"י מגיד חדשות שקורין צייטונג ומעשים בכל יום שהמוצא אבידה או מי שנאבד ממנו דבר מפרסמו ע"י הנ"ל וה"נ מחוייב עכ"פ להדפיס הדבר בצייטונג